

Műfordítások

PROPERTIUS II. 15.

Oh boldogság, oh ragyogó éj, óh gyönyörökre,
 Kéjre teremtet az ágy — rajtad az üdvözlés!
 Oh mily gyorsan perdül a szó, míg pislog a lámpa,
 S hogy fellángol a harc, hogyha kialszik a fény!
 Egyszer a már kitakart mellekre irányul az ostrom,
 Máskor az ostoba ing áll oda vágyam elé.
 Elnehezült szemeimről hányszor hajtja el álmom,
 Csókjai közt duruzsol: jaj ne aludj, bogaram
 S ismét új ölelésbe fogunk egymásba tapadva,
 csókzivatarra hevít újra meg újra a vér.
 Amde az éji sötétben lankad a vágy heve mégis,
 Mert hisz a vágy, szerelem máglyarakója a szem.
 Páris is egyszer látta lehullani Heléna ruháját,
 S végül a fáma szerint végzete lett ez a nő.
 S hogy felgerjesztette a meztelen Endymión is
 Luna szívét: pörén dőlt szerelemre vele.
 Próbálj hát lefeküdni ruhástól vélem az ágyba,
 Tépett öltözeted fogja siratni kezem.
 Vagy, ha az elszabadult düh még messzebbre ragadna,
 Nézheti édesanyád kékredagadt karodat.
 Hasra szakadt csecscsel már úgy sem játszik az ember;
 Födje magát a szülés kínjaiban megaszott.
 Lakjék jól a szem is szerelemmel, míg csak a sorsunk.
 Mért nem kötnek bennünk össze örök kötelékek;
 S rajtad múlana csak, szét sohse hullna e lánc!
 Szív dolgában végy példát csak a gerlice párról:
 Rálel a nőre a hím, s kész is az egybekelés.
 Mértékét ne keressed a vágy szép örületének,
 Hidd el, a nagy szerelem áttör a gátakon is.
 Új csodasarjat előbb hoz a szántó föld a parasztnak.
 Sokkal előbb úz a nap éjszinű lófogatot,
 Forrásához előbb tér vissza a gáttalan árvíz.
 És homokon hamarább lelne hazára a hal,
 Minthogy a lángja szívemnek hűtlen másfele szállna;
 Érte dobog csak e szív, s élve, halálban övé
 Oh, ha megengedi még, hogy az éjjeleket vele töltssem.
 Nem bánom, ha csak egy évet is enged a sors.
 Több ilyen éjjel után örök életű lenne akárki;
 Egy ilyen éjszaka már isteni rangra emel.
 Oh, ha az emberi nem szíve-vágya lehetne: — így élni.
 S hűnytszemű mámor ölnék fekvő pihenőre a test!
 Sutba kerülne a harci hajó és sutba a szablya,
 Nem zörgetne a víz emberi csontot alatt.
 Róma az önmaga vesztő harc diadalmai közt nem
 Tépné úgy a haját hősi halottaiért.
 Ezt aztán méltán dicsérhetné az utókor:
 Telt poharunk soha nem sértene isteneket.

Élvezd hát a világot, míg csak a sors bele nem szól,
S csókolj szüntelenül, úgy sem elég sohasem.
Nézd csak a hervadt rózsafüzért, mint hullik a szirma,
Telt poharadba pereg, s lassan a porba merül;
Még ma a nagy szerelem gyönyörében fulladozol tán,
S holnap már a halál zárja le útjaidat.

PROPERTIUS I. XXI.

Te, aki futsz még, hogy ne kerülj ugyanerre a sorsra,
Etruszk sáncok alatt megsebesült katona,
Mért fordul bedagadt szemed el kínunkra tekintve?
En is vert hadatok vég-maradéka vagyok.
Bújjál, mentse magadat, hadd örüljön az édesanyád majd,
S látva a könnyeidet, sejtse húgom meg a hirt:
Gallus — Caesar kardjain átverekedve magát — rút
Végre jutott; szökevény banda kezébe került.
És ha a szertedobált csontokra akadna szegényke
— Etruszk dombok ölen — tudja: enyéme azok.

PROPERTIUS I. XXII.

Honnan a nemzetségem, milyen s hol a családom,
Tuscus, drága barát rég tudakolja szavad.
Honfiaink sírhalmainál Perusia földjén
Jártál — zord kora ott tette a sírba honunk.
Amikor egymás ellen kelt fel a római polgár,
(Etruszk föld a keserv nékem azóta te vagy:
Túrted, hogy szétszórják hű rokonom tetemét és
Csontja szegénynek még porlad a hantjaidon.)
Erre a síkra tekintő, szomszéd Umbria tája
— gazdag, bőkezű föld — szülte-nevelte fiát.

PROPERTIUS II. XI.

Szóljon más dala rólad: a híred semmi nekem már.
Dicsérjen, ki magot vetne kopár rögökön.
Elviszi, hidd el, a bájaidat mind, gyászravatalján
Egyszer a sírbatevő, éjszaka-arcú halál.
És ha a vándor mit se törődve a síron át lép,
Nem mormogja: tanult lány pora nyugszik alatt.